

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **svetkih, četrtek in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerje pa ob 7. uri večer. — Obejno izdanje stane: za šest mesecev . . . 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50 za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.— za vse leto . . . 12.— „ „ „ 18.— Naročnik je plačevati naprej na naročbo brez priložne naročilnice se sprava na ozira. Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 25 av., izven Trsta po 4 av.

EDINOST

Oglaš se računa po tarifu v petiti; za naslove s debelimi črkami se plačuje prestop, kolikor obsega navadnih vrstic. Poštne, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu alia Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnine, reklamacije in oglašne sprave naj se pošiljajo alia Molino pisarne št. 3, II. nadst. Naročnine in oglašne se plačevati liso Trst. Odprta reklama se pristoje pošilja.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„P. edinstvo je moč“.

Socijalizem v Rusiji.

(Dalje)

Tako tudi ne vidimo skoro v nobenem pristaniškem mestu in na nobenem kolodvoru onih prometnih hiš, ki imajo najetih cele vojske nosilcev, da si z istimi prislužujejo gorostasnih svot. Nosilci so skoro povsod prevzeli na lastni račun kupčijo nakladanja in razkladanja kovčkov in zabojev ter so zasnovali družbe, ki se imenujejo „drogalji“ v južni Rusiji, „krivučniki“ pa v severni Rusiji. Vsaka zadruga imenuje „starosto“ svojim administratorjem in zaslužek se razdeli po enakih delih med vse člene. Zadruga pristanišča v Kalahajkovu v Peterburgu, kjer cvete velika trgovina z žitom, je v zvezi z največimi eksportnimi hišami, šteje kakih 500 členov in ima kupčije za na leto nekoliko stotisoč rubljev.

Colnarji, poslujoči na znamenitejših rokav Rusije sestavljajo istotako večina svoje zadruge, v katerih vlada povsem komunistički zistem, kajti slehernega dne je drug člen načelnik in blagajnik društva, slehernega večera se vrše računi o prihodkih dneva in zaslužek se razdeljuje po enakih delih le med tiste člene, ki so delali isti dan.

Ženske se svoje strani niso napredovale manj glede na zadrugništvo nego možki.

V Arhangeljju opravlja ženske posel nakladanja žita na parnike; one sestavljajo zadrugo povsem posebnim jezikom, nekako rusko-angleškim narečjem, ki jim služi v to, da se morejo razumeti s poveljniki ladij. V guberniji Črnigovski je mnogo zadrug mladih deklic, goječih tabačno kulturo na debelo brez vsacega utikanja podjetnikov. Te večje ali manje zadruge sestoje večinoma iz šest do deset deklic, kakor so že razširjeni tabačni nasadi, katere kultivirajo. Sestavljajo se po zimi za dobo jednega leta, snujejo se na novo za vsako sezono, popodba se sklepa navadno tako, da društvo in lastnik razdelita dobiček med seboj po enakih delih.

Sicer pa so takozvane „gruntovne, delavske zveze med kmeti, posebnost južno ruskim pokrajin. Kmet, ki nima zadostno zemlje, da bi mogel ži-

veti od prihoda iste, ali pa sploh nima nikake zemlje, kmet, ki je prisiljen, da vekša svoj zaslužek, da more zadoščati vedno rastočim davčnim obvezam, s kratka, kmet, ki naj postane posestnik, se izogne usodi svojih zapadnih bratov s tem, da postane članom katere-koli zadruge, ki kupuje razširjena polja in obdeluje ista. Najstarejši „plugarji“ (posestniki pluga) se imenuje načelnikom, delo se vrši pod njegovim vodstvom, in kmetje, ki delajo pod njim, dele sad svojega dela s posestnikom polja. Take zadruge se snujejo navadno za dobo več let in dobiček se deli med člene po meri dela.

Dà, še več. Celó pastirji, to je, najsirovejši med delavci na deželi, najneomikanejši, najnezaupnejši in najzlobnejši med istimi, ki vedno žive osamjeni; potem potujoči zidarji, to je, najbednejši med rokodelci na duši in na telesu; da, celo podajadi na deželi, to je, najneumnejši in najhudoodelnejši med proletarijati, umejo se združevati v zadruge, ki imajo tem bolj komunistički značaj, čim neznatneje je rokodelstvo, ki je izvršujejo njih členi. Tako so skoro v vseh občinah pastirji združeni v zadruge in dobivajo na spomlad od občine vso živino v varstvo; živino si razdele med seboj ter jo odvajajo na pašo. Na jesen se vračajo in vračajo potem zaupane jim čede; potem obiskujejo vsaki izmed njih neko število prebivalcev občine in dobivajo od istih moke ali žita ali drugih živil. Vsi ti prispevki se spravljajo ukup in prodajajo, dobljeni denar pa se razdeljuje po enakih delih.

Vse to učinja resnično **p r a k t i č n o** posebnost ruskega naroda; dokaz je to o posebnosti duševni in moralistični energiji, s katero se posreča proletarijatu, da ga kapital ne izsesuje popolnoma, ne da bi se črtila in dušila v kali ta oblika človeškega delovanja, ki vendar znači napredek, ampak tako, da kolikor možno porablja nje metode na svoj račun. In v očigled tem dejstvom postaviti moramo nehoté hipotezo: da morda uprava zapričeta zgodovina proletarijata v Rusiji utegne biti jako različna od one proletarijata drugih dežel — sosebno Angleške, jedine tipične zgodovine, ki jo imamo do sedaj.

četku svojega zakona, ko je imel še veliko kupčijo ter si zaradi kupčijskih potov držal konja in voz, nekega dne na dokaj nevaren način zvrnil iz voza. Ta padec, o katerem je pripovedoval o vsaki priliki, je opravičeval njegovo lenobo.

Z gospodom Chébeom ni bilo možno občevati pet minut, da bi ne bil dejal z zaupnim glasom: „Ali vam je znana nezgoda, ki je zadela vojvodo Orleanskega?“

In tipajé svoje golo teme je pristavil: „To isto se je pripetilo i meni v mlajših letih“.

Od tega slovečega padca provzročevalo mu je sleherni pisarsko delo vrteglavico, in zato je izprevidel, da ni drugače, kakor da se poprime „potevalnega občevanja“. In tako je bil po vrsti mesetar za vino, knjige, gomoljike, ure in še mnoge druge reči; po nesreči pa se je hitro naveličal vsake reči in nikoli ni našel mesta, kakoršno bi se spodobilo nekdanjemu veletržcu s konjem in vozom. Tako je sčasoma, smatrajoči vsaki opravke prenizkim za njegovo dostojanstvo, postal star in nerabljev; s kratka: pravi pravcati pohajkovelec, kateremu je bilo pohajanje po vseči — klatež.

Kolikokrat so že ljudje očitali umetnikom njih

Angleški proletarijat si je dal vzeti vse pravice in vse imetje do zadnje cunje, in to po oligarhiji velikašev industrije in trgovine, ki so založili vsa pota dela, po katerih mora hoditi delavec, da si služi svoj kruh. S tem, da se poslužuje vseh sredstev kulture in vseh virov politične svobode poskuša le-ta, da bi si zopet pridobil vsaj jeden del svojih zgubljenih lasti; on združuje v mogočnih vojskah raztresene premagance starih bitk, uči jih stroge discipline delavskih zadrug, strajkov, volilnih bojov, da bi jih v trdnih kolonah poslal v boj proti trdnjavi visoke finančne oligarhije, ki s te trdnjave doli gospoduje velikemu delu sveta.

(Pride še.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 12. januarja 1897.

Državni zbor. Zbornica poslancev je nadaljevala včeraj razpravo o proračunu ministerstva za trgovino. Tu je bilo pač naravno, da se je minister za trgovino spominjal prvega tržišča v državi, našega mesta tržaškega. Priznal je, da se je boljšanje položaja v Trstu nekako zaustavilo v minolem letu vsled pešanja trgovine na Vztoku, provzročene po tamošnjih homatijah. (Lepo je povedano to. To zaustavljanje „boljšanja“ si mi ne moremo tolmačiti drugače, nego, da se položaj — slabša.) — Ako pa se je vendar posrečilo — tako je nadaljeval minister — ohraniti sedanjo „posest“ Trsta, zahvaliti se je na tem raznim boljšanjem glede tarifov na železnicah in gledé skladišč. O vseh taci naredbah da je vodilna misel ta, da se Trstu zagotovi sposobnost za konkurencijo. V tem zmislu bode vlada nadaljevala tudi v bodoče, sosebno bode skrbela za znižanje stroškov na tržišču. Tudi Lloyd je v minolem letu zadoščal svoji nalogi vzlic neugodnim odnosajem.

(Gospod minister je torej zopet tolažil in ni bil skop v dajanju obljub. Toda mi smo uverjeni, da vsa prizadevanja vlade so le paliativna sredstva, dokler ne dobimo jedino pravega radikalnega sredstva. To sredstvo je dvojno: druga železniška zveza in pa zasnovanje takega političnega sistema v Trstu, ki nas dovede do tega, da se bode naše me-

posebnosti, njih prirojene jim trme, tisto mržnje do vsakdanjih rečij, silečo jih na napačna pota — kdo pa bi mogel sešteti vse tiste malodortipne prenapetosti, ki prihajajo na um brezdelnemu meščančku, hotečemu zadelati praznoto svojega bitja? Gospod Chébe se je ravnal v svojih potovanjih in sprehodih po nekakih zakonih. Ves tisti čas, ko se je zidalo na boulevardu Sebastopolskem, je šel vsaki dan po dvakrat tja, da bi videl, „če ta reč kaj napreduje“.

Nikdo ni bolje poznal imenitnih prodajalnic in specialitet, in dostikrat, ko je gospo Chébeovo, pridno popravljačo domače perilo, motil pogled na moža, katerega abotni obraz je gledal skozi okno, iznebila se ga je, odposlavši ga, naj... „Saj veš, tam-le na voglu ceste, kjer so tako izvrstni kolači na prodaj... Imeli jih bomo za prigrizek“.

In gospod Chébe je odšel, korakal po boulevardu, motril prodajalnice, čakal omnibusa ter se pol dne mudil zunaj, da je kupil dva kolača, katera je potem slavedobitniški prinesel domov, upokau otirajé si čelo.

Gospod Chébe je vihral za poletje, za nede-

lje, za dolge pešpoti v prahu Chamarškem ali Romainvillskem, za hrup o slovesnih slučajih in za goste gnječo.

(Pride še.)

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

ROMAN.

— Francoski spisal Alphense Daudet, preložil Al. B. —

Od osemdeset tisoč frankov, ki mu jih je bila prinesla kakor prinos, in katere je bil on zapravil smešnimi spekulacijami, ostal jima je samo še majhen dohodek, kateri ju je pri sosedih še delal nekako veljavna, kakor tudi iz vseh poneprečenj rešeni kašmirov šal gospé Chébeove, njene poročne čipke in dva majhna, jako skromna briljantna gomba in starofrankovski skrinjici iz belega baržuna, na katerem je počasi ginilo ime dragotinerjevo v pozlačenih črkah, starih trideset let. Sidonija si jo je dala včasih vzeti iz dna skrinje ter pokazati. To je bila jedina bliščobna stvar v tem revnem stanovanju dohodnikov.

Dolgo, jako dolgo je gospod Chébe iskal mesta, ki bi mu dovoljevalo, za trohico povečati njih pičle dohodke. A to mesto je iskal samo v „potevalnem občevanju“, kakor je on rekal, ker mu je njegovo zdravstveno stanje prepovedovalo vsakteri opravke, vršeči se sedé.

In res kaže vse to, da se je možiček v za-

sto čutilo nerazdružno spojeno z državo, da bode čutilo, da je ono jedini emporij avstrijski državi, da bode patriotskim vedenjem prihajalo nasproti intencijam države in da bode ostale pokrajine taktnim vedenjem priklopljalo k sebi, čemur bi bila posledica ta, da bodo pojedini deli države rali žrtvovali za Trst, dobro vedé, da s podpiranjem Trsta podpirajo — sebe! Iz kratka: kakor je Trstu neizogibno potrebna druga železniška zveza, tako se na more isti povspeti iz sedanje mizerije brez naklonjenosti vse države in nje posamičnih narodov. Za tako naklonjenost pa je naš Trst — le pripoznajmo to! — boro malo storil do sedaj.)

V nadaljevanju razprave je rekel poročevalec Szepanovski, da do obnovljenja pogodbe z Ogersko mora priti in sicer v razmerju gospodarskih in trgovskih sil obeh polovic.

Posl. Russ je predlagal, da bi njega predlog za odpravo časniskega kolka prišel v razpravo v jutrušnji seji, takoj po rešitvi proračuna trgovine, a zbornica je odklonila to 71 zoper 66 glasov. (To je pač žalostno, da treba toliko borbe za stvar, ki bi bila koncesija le — javnemu menenju. In to javno menenje bi vendar zaslužilo nekoliko ozira v konstitucionalni državi. Mar ne? Op. ured.)

Posl. Romančuk je konečno stavil nujni predlog za osiguranje volilne svobode o predstojecih državnozborskih volitvah.

Novinski glasovi o celjskem „vprašanju“. Jako smo se razveselili izjave poljske „Nove Reforme“ o tem nesrečnem „vprašanju“. V popolnem soglasju z nami trdi ta list, da Nemcem ni do kulture, ampak le nemškega nadvladja. Piše namreč: „Nemške stranke bi se morale poprej sramovati svoje zmage, kakor pa razglašati isto v svet. Nemški šovinisti so se svojim sklepom odrekli pokritje za kulturne svrhe. Noben civilizovan narod ne bode ploskal pehvale temu činu ljudi, ki žele, da jih smatramo pionirji civilizacije. Glasovanje o celjskem vprašanju in zmagovalna pesem, ki se je zapela, odkriva le pravi pomen one naloge, ki si jo prisvajajo Nemci v Avstriji. Ne širjenje kulture, ampak ponesemčevanje je njihov cilj in radi tega cilja se ne obotavljajo ni za trenotek, da drugim narodnostim otežujejo izobraževanje. Tako je bilo poprej in tako bode, dokler bodo imeli Nemci nadvladje v Avstriji. Ne pionirji kulture, ampak zapreka nje zastopnikom so bili in so oni vsikdar v Avstriji, kajti oni motijo le duševni razvoj družih narodnosti s tem, da jim usiljujejo svoj jezik in jih izrabljajo zajedno na gospodarskem polju, izkoščevasje svoje nadvladje.“

Tako je in dokler ne pridejo vsa slovanska plemena avstrijska do spoznanja, da je tako in ne drugače, in dokler ne uredi svojega postopanja v zmislu tega spoznanja, to je, dokler se zložno ne postavijo v bran za svojo kulturo, dotlej bodo vedno odprta vrata na stečaj takim nezgodam, takim sramotam za sedanji prosvitljeni vek, kakoršno je bilo glasovanje o celjski postavki.

Slednjič piše „Slov. list“ povsem pohvalno in v zmislu naše trditve, da Celje ni bilo nikdar nemško, ampak da je le zadobilo nemško navlako vsled neprestanega povspesevanja nemštva po germanizatoričnem zistemu, ki vlada v Avstriji malone nepretržno od prvega dne ustavne dobe pa do danes. Rečeni list piše med drugim:

„Celjska postavka je sama po sebi neznatna stvar, na prvi pogled toli maleukostna, da se človek mora čuditi, odkod ta silni hrup, ki se ga zaglali Nemci za Celje. Česa je iskati nemškemu narodu v Celju? Ali je Celje toli važna postojanka za obstoj Nemcev? Smešno bi to bilo misliti. Pred tridesetimi leti bilo je še Celje slovensko. Takrat se je govorilo na javnih prostorih tako slovenski, kakor se govori danes nemški. Pristnih Nemcev je bore malo. Tu se torej gre za nekaj drugega. Težišče je mnogo dalje, tam v nemškem Berlinu, kjer Nemci nabirajo in pošiljajo marke za celjski nemški dijaški dom. Gladi se Nemcem pot v slovensko deželo, in zato mora biti Celje nemška last, če tudi je daleč okrog Celja in v Celju vse slovensko.“

In na drugem mestu:

„Celjske vprašanje je vareslovensko vprašanje. Nobeden Slovenec ne sme hladnokrvno gledati, kaj se godi ob mejah. Mnogo važnejša, nego katerokoli narodne vprašanje v Ljubljani, so vprašanja, ki se tičejo naših

obmejnih bratov. In radi tega moramo vso pozornost obračati dogodkom zunaj Kranjskega.“

In slednjič je napisal „Slov. list“ še nastopni zares nujni opomin:

Ta opomin velja onim rodoljubom na Kranjskem. Pri nas osameli kranjski Nemec sanja ravno tiste sanje, kakor njegov brat daleč okraj naših mej. Ravno celjska postavka nam je kažipot v bodoče delovanja in postopanja. Sklenimo se torej tesno z obmejnimi Slovenci v skupno borbo. Naudajaj nas jedna misel; ta misel je celokupnost naroda slovenskega, a vsa Slovenija bodi nam jeden tabor!

Dopolnilna volitev v dež. zbor nižje-avstrijski. Včeraj se je vršila v V. okraju dunajskem dopolnilna volitev za deželni zbor. Izvoljen je bil antisemit Sturm z 2291 glasov. Nemško-liberalni kandidat Schönbichler je dobil le 547 glasov. Naravno: v smrtnem vzduhu, ki obveja grešno nemško-liberalno stranko, ne cveto uspehi v volilni areni.

Pater Stojalovski. Ogerski minister pravosodja je odobril ukrep kazenskega sodišča, ki je sklenilo, da ne dovoli izročitve patra Stojalovskega inozemstvu. Zatorej so patra stavili takoj na svobodo. Zahtevanja avstrijskih sodišč, da naj se pater izroči njim, ne bode se uvaževalo.

Slabe vesti iz Vstoka. „Frankfurter Ztg.“ javlja iz Carjeagrada, da je tamošnje kristijansko prebivalstvo strahno ogorčeno zaradi neusmiljenega klanja, ki so ga bajé provzročili stambulski Kurdje med kristijani v Trapecuntu.

Španjci na Filipinskih otokih. Kakor se čuje, obrnilo se je Špancem na Filipinskih otokih nekoliko na boljše. Poslednje dnij so imeli par prask z uporniki. Zmagali so Španjci in vsled tega so se uporniki odmaknili od glavnega mesta Manile.

Različne vesti.

Avdijencija. Nj. Vel. cesar je vsprejel včeraj v avdijencijo policijskega ravnatelja tržaškega, vladnega svetovalca Kristofa Busicha.

Naši shodi. Čudno! Noben okraj tržaške okolice ni tako pomešan tujim življenjem, kakor ravno prvi. In vendar: tri shode smo že imeli v tem okraju in vsi trije so se izvršili sijajno. Tudi predvčerajšnji pri sv. Mariji Magdaleni zgornji se je obnesel prav dobro toliko glede udeležbe kolikor glede moralnega vspeha. Shod se je vršil v najlepšem redu vzlic dejstvu, da je tudi „cikorija“ poslala nekoliko zastopnikov na lice mesta.

Po snodu je bila jako lepa in prisrčna zabava. Pevsko društvo „Slava“ je pelo divno. Gosp. Kamuščič je napil temu društvu, dočim je g. dr. Rybář uprav drastično slikal junaštvo onih, ki nas pesté tu, ker imajo slučajno moč v svojih rokah. Ta govor je vzbujal homeričnega smehu in frenetično ploskanje. Slednjič je dokazoval gosp. M. Cotič, da je že zakon narave tak, da človek mora ljubiti svoj rod; kdor ga ne ljubi, ta je v nasprotju z zakonom narave, kateri zakon je sam Bog zapisal v človeška srca. Kdor ne ljubi svojega rodu, tega ne moremo smatrati človekom po božji volji. Ljubezen do svojega rodu je torej znak poštenega srca. Govornik je napil ljubezni tiž. okoličanov do svojega rodu, temu znaku — poštenja.

Žal, da smo se morali prehitro ločiti, ker nas je narodna dolžnost zvala drugam — na veselico društva „Kolo“. — Poročilo o tem shodu smo morali odložiti za par dni, ker se nam kupiči drugo gradivo.

Veleč. gospodu župniku Jurci. Dovolite nam, preč. gosp. župnik Jurca, da se le par besedami spomnimo popravka, ki ste nam ga blagoizvolili doposlali in katerega smo priobčili v izdanju našega lista za minolo nedeljo.

Povedali smo Vam že, da nimamo nismo bili dolžni ali obvezani priobčiti Vaš velečenjeni popravek, kajti isti je presegal meje, ki jih določa „popravkom“ naš tiskovni zakon. Blagovolite le, veleč. gosp. župnik, malo pogledati v ta zakon, da se uverite, da bi mogli mi mirnim srcem vreči v koš Vase precej „rezolutni“ popravek, in da bi bili Vi, ako bi hoteli iskati zadoščenja po drugi poti, doživeli kar najlepšo — blamažo.

Toda mi Vas nismo hoteli zavesti na to opelzlo pot — saj nismo tako osvetljive nravi, kakor si domisljate Vi, veleč. gosp. župnik Jurizza! —

in smo raje prijateljskim načinom ustregli Vaši želji. Menimo torej, da smo si tudi od Vase strani pridobili nekoliko hvaležnosti se svojo nljudnostjo in udvorljivostjo.

Sedaj pa k stvari, toda kolikor možno na kratko. Zatrjate nam v svojem popravku, da se dne 1. jan. leta 1897 v župniškem dvorcu ni pela ona, po nekaterih pokrajinah, kjer so razvnete narodne strasti, celó od oblasti prepovedana, po svoji vsebini trivijalna in lojalne državljane žaleča pesem „Lassè pur che i canti e subii“. Mi Vam moramo verjeti to, toda dovolite nam, preč. g. župnik Jurizza, le to kratko opazko, da nam je sporočila tako neka vsega spoštovanja vredna oseba z izrecnim povdankom, da jej je došla ta vest od osebe, ki je bila istega dne v župniškem dvorcu. Ako torej ta vest ni osnovana, tem boljše za Vas, veleč. g. župnik.

Kar pa se dostaje popoldanske službe božje, ob 4. pop. na novega leta dan 1897, nam pa, preč. g. župnik, že morate dovoliti malo korekture.

Vi pravite, v svojem popravku, da ob praznikih „I classis“ je služba božja navadno ob 4. uri popoldne.

Na to Vam moramo odgovoriti dvojno.

V prvo nam zatrjajo rojanski župljani da, kolikor se spominjajo oni, se je popoldunska služba božja po dotedanjih običajih pričejala ob 4. uri le na dan sv. Mohorja, patrona te župnije, kateri praznik je v Rojanu združen s praznikom sv. Rešnjega Telesa.

V drugo pa, veleč. g. župnik, kolikor vemo mi, praznik novega leta ni praznik I classis, ampak II classis.

Slednjič in z ozirom na Vašo decidirano izjavo, „da v cerkvi ne potrebujete gospodarjev, razun svojih predstojnikov“, moramo Vam zatrčiti, da nimalo ne bi hoteli rušiti one avtoritete, katera Vam gre kakor župniku, samo to menimo, da je le na korist tej avtoriteti, ako župnik kolikor le možno poštevva želje svojih župljanov in da jih ne užaljuje nepotrebnim odpravljanjem starih običajev, omiljenih srcam njegovih ovčic. Po soglasju rasteta spoštovanje in ljubezen, a ljubezen je najsolidnejša podlaga tudi — avtoriteti! Tako je naše menenje; ako pa se motimo, oprostite nam blagohotao, veleč. g. Jurizza, saj je naša krščanska katoliška vera — vera ljubezni in — odpusčanja.

Slovenščina v cerkvah tržaške okolice. — „Ob mejah slovenskega jezika, torej tam ob robu slovenske zemlje, kjer je najlaže kak kosček odtrgati, gode se važne izpremembe. Dozdaj smo Slovenci bili vajeni, da nam niso priznavali naših pravic v političnem življenju, a zdaj sovražniki naši silijo v cerkev, v kateri smo mislili, da smo na veke varni. O mejah slovenskega jezika pode Slovane iz cerkve. Na zahodnem Ogerskem, kjer vlada Mažar, vlada že mažarski jezik v cerkvah naših bratov prekmorskih Slovencev. Ob jadranskem morju, torej na nasprotni meji Slovenstva, urivajo nam italijanščino v cerkev, prepovedujejo slovensko petje v cerkvi in uvajajo talijanske prepovedi v slovenske cerkve. Slovenci pozor! Ob mejah se prikazuje huda nevihta, pazite, da nam domovina ne bode škode trpela. Ne bodimo slepi! Sovražnik bode trgati kos za kosom naše zemlje in pride tudi do srca te zemlje, ako se vai v bran ne postavimo.“

Dan na dan dohajajo nam žalostne vesti iz Trsta. Vselej, kadar prejmemo „Edinost“ v roke, prešine nas strah, da bomo čitali spet o kakem napadu na Slovence, da se jim zopet v uradu gode nove krivice. Ime umorjenega hrvaškega mladeniča Ostermana ne izgine nam iz spomina. Da magistratni organi zasledujejo Slovence, ki so v njega službi, da se odpusčajo iz službe slovenski sinovi samo zato, ker se je njih oče udeležil slovenskega shoda, to nam ne daje miru, in Slovenci bodo marali resno premisljati o tem položaju. Ob vseh mejah naših je jednako: od nikoder nič veselih znamenj, kaj pa delajo Slovenci v Ljubljani? O tem sodite vi, dragi rojaki!“

Tako piše „Slov. list“ v svoji zadnji številki. Ženski podružnici družbe sv. Cirila in Metoda so darovali: g. vitez Nabergoj 4 krone, ker se ni mogel udeležiti koncerta, g. Karla Margreter za izgubljen stavo 2 kroni, g. Ivan Zadnik 95 ač., pri sklepu računa. Vsem blagim darovateljem iskrena hvala.

Doneski možke podružnice družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu. V gostini pri Lenčku so se nabirale 3 krone, Flenčkajnerji so darovali 7 kron 10 stot. g. Karl Delkot je daroval za božičnico 2 kroni. Akademiki Benedikt, Bizjak, Benkovič, Ferjančič, Košnik, Küssel, Nagode, Novak in Reissner na Dunaju so poslali 7 kron kakor prispevek za prvo samoslovensko ulično tablo v Ljubljani; ker pa g. dr. Tavčar teh noče, podarijo ta znesek družbi.

Božičnica v otroškem vrtu družbe sv. Cirila in Metoda v Rojani se je vršila včeraj popoldne ob ogromni udeležbi občinstva. Na to lepo veselico došel je tudi veleč. gosp. župnik Jurca; in ljudje, ki so bili navzoči, nam zatrjajo, da dokazi lepe vzgoje na otrocih v tem zavodu niso ostali brez utisa na gosp. župnika. Ves vsopred se je vršil uprav ganljivo; tako, da se je staršem poznala radost že na licih. Nekoliko podrobneje spregovorimo v jedni prihodnjih številkih.

Občni zbor „Bratovščine sv. Cirila in Metoda“. (Zvršetak.) Namesto denarničarja, g. L. Saražina, je poročal tajnik. Račun za prešlo upravno leto 1896. se kaže tako-le:

A. Dohodki:	Premoženja 24. X. 1895.	Kr. 853.—
	Ustanovnine	40.—
	Letnine	536.—
	Volilo Marije Čuk	175.40
	Obresti od glavnice	36.—
	Darovi za zastavo	42.80
	Skupaj	1683.20
B. Stroški:	Za sv. maše	Kr. 64.—
	Cerkveno petje	220.—
	Postrežba	59.62
	Tiskovine in dr.	87.02
	Udruina za pevce	66.—
	Skupaj	496.64
	Ostane premoženja	1186.56

Na to je sledila volitev predsednika in 8 odbornikov. Za ta čas prevzel je predsedništvo najstarejši člen, g. L. Saražin. Isti je predlagal, naj se predsednikom izvoli z vsklikom preč stiti gospod stolni kanonik, Peter Flego. Temu predlogu je sledil viharen „Živio“ in „Živel nov predsednik!“ Za tem se je oglašil g. Miha Hrvatin ter spregovoril nastopno: Nekaterim izmed Vas menda ni še znano, da se je podala deputacija k prečat. g. župniku št. Jakobskega s prošnjo, da bi blagovolil on prevzeti predsedništvo za prihodnjo upravno leto ter ob enem dovoliti, da bi smel prevzeti denarničarski posel kateri njegovih 8. gospodov duh. pom.; kajti naša bratovščina ima sedež ravno pri sv. Jakobu, in on, kakor župnik št. Jakobski, storil bi lahko v svoji cerkvi mnogo več za procvit bratovščine, nego pa katerikoli duhovnik iz sosednje fare. Ker pa ta deputacija ni dosegla niti enega, niti drugega, prosim Vas torej (obrnivši se proti prečat. g. kanoniku Flegu), prečastiti gospod, ne zapustite nas še Vi, temveč vodite nas pod zaščito sv. bratov — Cirila in Metoda, da se ne izgubimo. (Vskliki: Prosimo, prosimo!)

Ginjen je naznanil na to preč. g. kanonik Flego, da prevzame predsedništvo, zanašaje se, da ga bode odbor podpiral v težavnem poslu, a bratovščina mu prizanašala, ako ne bi šlo vse prav gladko.

V odbor so bili z vsklikom voljeni po tajniku nasvetovani člani in sicer: p. n. gg. Henrik Šonc, Luka Saražin, Fran Primožič, Luka Ljubič, Josip Turk, Janez Gregorič, Anton Vitez in na predlog g. predsednika še F. Rakuša.

Izmed raznih predlogov in želja členov omenimo samo nastopne: Gosp. Turk je prosil, da bi odbor poskrbel, da bi se cerkveni slovenski pevski zbor pri sv. Antonu novem spet oživil in spopolnil. Gosp. Macarol je prosil, naj odbor poskrbi, da se bodo člani s propovednic v cerkvah opominjali na plačevanje udnine, ker je sicer brezvspešno vse prizadevanje denarničarja in njegovih pooblaščenecv. Gospod predsednik je obljubil, da odbor po mogočnosti ustreže vsem tem željam.

Zborovanje je zaključil gosp. predsednik s družbino molitvico.

Takoj po obnem zboru se je odbor uredil in sicer tako-le: Podpredsednikom bil je izvoljen č. g. Henrik Šonc, duh. pom. pri sv. Antonu novem; tajnikom g. F. Rakuša, blagajnikom pa g. L. Saražin, posestnik, bivačji v ulici Colombo, št. 9.

Iz Sežane nam pišejo dne 11. januarja: Včeraj se je vršila v Polleyevih prostorih veselica tukajšnjega ognjegasnega društva. Z mirno vestjo lahko rečem, da se je veselica dobro obnesla; z obzirom na domače sodelovalce pri igri, ki so večinoma prvokrat nastopili, celo prav dobro.

Petje, katero je učil in vodil gosp. Anton Kosovel, se je lepo izvajalo, posebno je ugajal mešani zbor Antona Nedveda: „Planinski raj“. Iz tega se vidi, da bi se tudi v Sežani prav lahko ustanovilo pevsko društvo, ker domačih fantov in mož je dovolj — ali le pravega navdušenja za lepo, koristno in dobro ni še najti. Naprej, fantje in možje, ustanovite si pevsko in bralno društvo, da se pridružite tudi vi drugim vsem. Glejte Nabrežino, Tomaj. Opčine, Prosek in druge, kjer imajo lepe pevske zборе!

Deklamacijo „Korist ognja“ je izvršil priprost fant J. Pirjevec dobro — le nekoliko umestnejše mimike in boljega naglasa bi bilo potrebno.

Prav dobro se je obnesla igra „Županovi Micika“, ki se je 28. decembra 1789 l. prvič predstavljal v deželnem gledališču v Ljubljani pod vodstvom pisatelja Antona Linhart, in v kateri so igralci 4 doktorji (Makovec, Pilar, Mer in Repič), gospa Linhartova in gosp. pl. Grazarolli in bogat trgovec Desselrunner. Posebno izborna je predstavljala Miciko gospodičina Maša Dolenčeva, poznana izborna naša diletantinja; prav dobro se je val župan, katerega je predstavljala Anton Kosovel, in ravno tako je g. Josip Pirjevec dobro pogodil Anžeta, Micikinega ženina; druge manjše vloge so bile tudi v priprostitih rokah in so se dobro sponesle, posebno „šribarčkovo“ ulogo je izborna predstavljala Matija Tavčar.

S to veselico je pokazalo ognjegasno društvo, da se zamore kaj doseči z združenimi močmi, da je napredovalo tudi v tem obziru. Le naprej!

Po dovršenem vsopreda se je pa začel ples, ki je trajal precej dolgo.

Ako rečem, da te veselice so se udeležili vsi c. kr. uradniki z gospemi vred, vsa sežanska inteligenca, da nismo nikogar pogrešali, potem je jasno, da take veselice so potrebne in koristne, ker ob jednem poučujejo in blažijo, ne pa tisti javni ples — in ples.

Požar v Bolcu. Iz Tolmina pišejo dne 9. t. m.: V noči od 6. na 7. t. m. je bil v Bolcu požar, ki je v kratkem času popolnoma vpepelil 5 hiš in 3 hleve ter hudo poškodoval bližnja poslopja. Pogoreli so bili zavarovani vsega za 14.000 gl., toda škoda je mnogo večja.

Iz Kotora nam pišejo: Dne 5. t. m., pri grško-vztočnih na dan Božiča, okolo 11. ure zvečer vnelo se je po neprevidnosti v sakristiji grške cerkve sv. Nikole suho cvetje in od tu se je ogenj razširil strelovito hitro na pobočno topničarsko vojašnico (Domenico-Kaserne). Možstvo je že spalo, ko je trobentač na ulici trobil zlokobni „Feuer-Alarm“. Občudovanja vredno je, da ni nastala med možtvom, probujenim na tako neprijeten način, niti najmanjša panika, temveč isto se je zelo hladnokrvno, urno in mirno, akoprem je nemasitljivi plamen lizal skozi pod in akoprem so že trami pokali. — Mnogim revežem topničarjem so pa vendar zgoreli kovčegi in kar je bilo v njih. Zgorelo je tudi mnogo orožja — škoda se ceni na 200.000 gl., ker, kakor je znano, je bila ta cerkev jedna najbogatejših in notranost taiste je bila ozaljšana z srebrom in zlatom; shranjena je bila v njej tudi kapa patrijarha, vredna mnogo tisočev. Cerkev je bila zavarovana samo za 30.000 gl. Naši fantje so se vrlo hrabro veli ves čas.

„Popotnikov“ koledar za slovenske učitelje 1897. s popolnim imenikom šolskih oblastev, učiteljskih, ljudskih šol in učiteljskega osebja po Južnoštirskem, Kranjskem, Primorskem in slovenskem delu Koroškega po stanju v začetku šolskega leta 1896/97. IX. leto. Sestavil Mihael J. Nerat, nadučitelj in urednik „Popotnikov“ v Mariboru v Gorici. Tiskala in založila „Goriška Tiskarna“ And. Gabršček. 1896. Ta koledar je dobre došel slovenskim učiteljem in učiteljicam; želimo le, da bi ga vsak tudi imel.

„Dom in cvet“. V vabilu na naročbo tega lista čitamo nekaj zelo umestnih besedi: „Nekateri pogrešajo v listu bojovitih spisov, ostrih in osoljenih ocen, radikalnega postopanja. — No, mislimo, bojevanja je bilo pri nas toliko, da mir ni škod-

ljiv. O! samega popra ne bo sita kajizevaost. . . . Senteje pravi kdo, da smo mirni in krotki, ker se ne maramo na nobeno stran zameriti in ne naročnikov izgubiti. . . . Zakaj nam pa nihče ne pokaže, kako potrebno je „zabavljanje“ za nebesa? Kdor zna po drugi poti bolje, prosto mu: mi se držimo stare poti, „evangelija miru“.

Poskušen samomor. 53letni dninar Anton Milharič iz Postojine, lastnik hišice št. 55 na Greti, vrgel se je včeraj zjutraj z visočine rojanskega viadukta na spodaj vodečo cesto Tor San Piero. Prihitevši zdravnik je konstatoval, da se nesrečnež sicer navidezno ni poškodoval izdatno, toda si je brčkone pretresel drobje. Dal ga je prenesti v bolnišnico. Vzrok temu poskušemu samomoru je pomanjkanje dela in pa druge, male naloge, ki jih prinaša starost se seboj.

Zaprečen samomor. 22letni vojak Martin Mirt, službujoči pri tukajšnjem pešpolku št. 87, hotel se je te dni zjutraj na vse zgodaj ustreliti v vojašnici v Rojani. Toda tovariši so bili opazili, ko si je nastavil cev puške na prsi in skušal sprožiti jo. Priskočili so in hoteči mu iztrgati puško, izprožila se je in krogla je odtrgala Mirku kazalec desne roke. Ranjenega so odpravili v vojaško bolnišnico, kjer so ga vsprejeli v oddelok, namenjen ujetnikom. — Pravijo, da se je hotel Mirk usmrtiti zaradi tega, ker mu ne prija vojaška služba.

Ponesrečen vojak. Minolo soboto zvečer so se vojaki 14. stotnije 87. pešpolka zabavali v svoji spalnici v rojanski vojašnici, da so skakali preko postelj. Vojak Jakob Zatlter je padel o skoku takò nesrečno, da si je o padu zlomil desno nogo. Ponesrečenega so prenesli v bolnišnico, kjer so mu morali naslednjega dne odžagati nogo. Bati se je bilo namreč, da se pojavi rak, kajti prelemek je bil zelo komplikovan.

Sudnijsko. Tukajšnje sodišče je včeraj obsedilo 24letnega kovača Josipa Tejo iz Gorice, italijanskega podanika, zaradi javnega nasilstva in žaljenja stražarjev na 3 mesece težke ječe. Teja je dne 4. decembra min. l. pijan razgrajal po mestu ter opsoval stražarja, ki ga je spremil v varnost.

Radi istega hudodelstva in zaradi prestopka postopanja je dobil 26letni godec Karol Zaler iz Ljubljane 7 mesecev težke ječe. Zaler se je dne 10. decembra m. l. lotil občinskega stražnika Jachija, ki ga je aretoval zaradi prosjačenja.

75.000 goldinarjev ponarejenega denarja! V Glaslico na Češkem so te dni zaprli elegantnega mladeniča, katerega so prijeli v tem tenotku, ko je izdal nov bankovec za 100 gl., toda — ponarejen. Aretovani mladenič ni hotel povedati ne svojega imena, ne svojega stanovanja; odpeljali so ga torej na okrajno sodišče v Hebu, kjer so ga preiskali. In glej čuda! V žepih elegantnega mladeniča našli so cele omote ponarejenih bankovcev po 10, 100 in 1000 gl., vsega vkupe za 75.000 gl. ponarejenega denarja! Slednjič je mladenič priznal preiskovalnemu sodniku, da stanuje v nekem hotelu v Georgswaldu, ob nemški meji. Poizvedelo se je, da je dotičnik res pred kakimi 2 meseci stanoval v omenjenem hotelu, kjer je bival kake 3 tedne. V knjigo za tujce se je bil vpisal: Henrik Drasche, trgovski pomočnik iz Nixdorfa, Nemčija, star 26 let. — Tudi v tem hotelu je bil plačal v naprej z novim — toda žal, ponarejenim — stotakom. Natanjčna hišna preiskava na bivšem stanovanju Draschejevem je spravila na dan najrazličnejega orožja za ponarejanje denarja in vse potrebne priprave za ponarejanje bankovcev po 10, 100 in 1000 gl. Preiskava se vrši v prvi vrsti v ta namen, da se poizve, je-li in koliko ima Drasche sokrivcev, kajti iz velike množine najdenega orožja more se sklepati, da Drasche ni „delal“ sam, ampak da je moral imeti vsaj par spretnih pomagačev.

Hiša se je podrla. V Žrnovem na otoku Korčuli sezidali so te dni hišo, v kateri bi se bila mela nastaniti soproga lastnikova, Vicko Marinova. Mož se je bil nedavno povrnil iz Amerike. Pred par dnevi je stala vsa družina pred dogotovljeno hišo, kar h krati se je poslopje podrla in zasulo vso družino: moža, ženo in dva otroka. Dekle se izkopal po velikem trudu, a dve uri zatem je umrlo. Ostali ponesrečeni so hudo pohabljeni, osobito žena, ki je v blagoslovljenem stanu. Ko se je bila hiša sesedla na kup, stal je nje graditelj Skokandič se svojim sinom na strehi, toda njima se

ni zgodilo ničesar hudega. Prebila sta le hudi strah in pa nekoliko opraskalo ju je.

Strasen zločin. Iz Fašuce, okraj Ravena, Italija, pišejo: Minoli petek ob 10. uri zvečer vrnil se je bogati postnik Peletti iz gostilne domov. V svojem stanovanju je naletel na tatova. Ni se prestrašil; hladnokrvno je potegnil revolver iz žepa ter ustrelil štirikrat zaporedoma. V temi je vendar zadel jednega tatú, ranivši ga izdatno. Toda bliskanje revolverja pokazalo je tatovom natanjko, kje stoji on sam: planili so nanj, ga pederli na tla, mu zamašili usta, zvezali ga in — užgavši luč — prerezali mu grlo! In ker so se bali, da bi jih izdal njih ranjeni tovariš, katerega niso mogli nesti s seboj, ker se je čulo prihajati ljudi, katere je privabilo streljanje, prerezali so grlo tudi njemu! — Oblasti so zaprle brata umorjenega tatú, ki je hudo na sumu, da se je bil udeležil tega penečnega napada in marljivo iščejo sokrivce.

Kózice na Kreti. Glasom véčraj iz Kaneje došlega poročila, pojavile so se na Kreti nedavne kózice. Bolezen se je v kratkem razširila tako, da je dandanes narasla do ljute epidemije. Najbolj je prizadeto mesto Retimo; tam je poginilo že preko tisoč oseb. Zdravstvene navedbe so povsem nezadostne. (Mesto Retimo ali Rethymo se nahaja na severnem obrežju etoka Krete. Ima okolu 10.000 prebivalcev. Ured.)

Ženski vojak v penziji. Morda glasi naslov tej notici nekako čudno, toda zaradi tega ni nič manj resničen. Stvar se je dogodila te dni v Jaroslavu. Neka kmetica je došla v finančno blagajno ter predložila penzijsko pólo, glasečo na ime bivšega ulanca B. R., ki je dobival od države malo pokojnino, ker je bil ponesrečen v službi. Služabnik, misle, da je kmetica morda žena upokojenega vojaka, jo je vprašal, da-li nima pooblastila. Toda v veliko njegovo presenečenje je odgovorila ona: „Kakšno pooblastilo? Saj sem jaz tisti nekdanji ulanec!“ In ženska je govorila resnico. Da-si jej uradnik ni verojel, konstatoval je še istega dne, da se je bila resdotična ženska pod možkim imenom in v možki opravi znala utihotapiti v službo pri tem in tem ulanskem polku. Odslovili so jo, ker jo je bil konj hudo udaril v prsi in zajedno jej je bila devoljena mala, domrtina pokojnina. Ta ženska je bila v štirih bitkah; ponašala se je vedno možato in hrabro. Povedala je, da so le nekateri ulanci poznali nje spol, dočim častniki niso slutili niti z daleka, da je rdečelični ulanec B. R. — ženska. Nje spol se je odkril še-le, ko jo je bil ranil konj in so jej vsled tega jela gnjiti prsa.

Čemu vsemu naj bi služil soprog. Zasebnico Marijo B. je obsodilo sodišče v Florisdorfu na 1 gld. globe, ker ni bila prijavila policiji svoje nove služabnice. Obsojena gospa — bogata, toda skopa ženska — je izjavila takoj, da ne more plačati globe, ker — nima denarja. Sodnik ji je priobčil na to, da ji spremeni globe v 12 ur zapora. Žena je vskliknila vsa vesela: „Kaj ne da, gospod sodnik, teh 12 ur lahko odsedi moj — mož? Vedite, jaz imam mnogo posla v gospodinjstvu, a on pod milim nebom nima česa opraviti, nego dolgo časi se po kavarnah“. A ko ji je sodnik izjavil odločno, da mora sedeti ona sama, če že nikakor ne mara plačati globe, šla je gospa iz dvorane, godrnjaje na nespametne zakone in na soproge, ki — niso za nobeno rabo, niti za to ne, da bi se jih dalo zapreti namesto krščanske duše, ki je preobložena z opravili.

Sodnijsko postopanje proti beju — morilcu. Iz Carjegrada 10: Vsled reklamacij francoskega in italijanskega odposlanca bode razprava proti morilcu patra Salvatorja, Hazar-beju, v Alepu v prisotnosti dragomanov evropskih konzulov.

Miši in pa ponarejeno surovo maslo. Iz S. Franciška javljajo o tem-le zanimivem slučaju: V delavnici kemika Coya je stalo več lončkov surovega masla, pripisanega mu na preiskavo. Naslednjega jutra našel je Coy deset lončkov povsem praznih, izlizenih, dočim so bili vsi drugi lončki nedotaknjeni. Pogodil je takoj, da so to napravile miši. Kakor pa je konstatovala preiskava, bili so nedotaknjeni lončki napelnjeni s ponarejenim maslom, dočim je bilo v izpraznjenih — pristno. Cay je mislil, da so miši naletele le slučajno na pristno maslo, ker so imele preveč lončkov na zberu. Nastavil je zatorej parkrat po dva ali tri

lončke pristnega surovega masla in po 15 do 20 lončkov ponarejenega in vselej so miši izlizele pristno maslo, a ponarejenega se niso niti dotaknile! Evo, da imajo miši boljši nos, nego človek!

Najnovejše vesti.

Pulj 11. Tu je umrl za legárjem naš rojak, poštni kontrolor Fran Bregant.

Dunaj 12. (Zbornica poslancev.) V nadaljevanju razprave o „pošti, brzjavu in poštni hranilnici“ je priporočal dr. Laginja da se v Istri zasnuje več poštanih uradov. Govornik se je pritoževal, da poštna uprava noče vpoštevati želja Hrvatov, ter je predložil resolucijo, da se napravijo dvojezični napisi na poštah uredih v Istri, kjer živiti dve narodnosti. Slednjič je priporočil, da se povspeši gradnja postopja za glavno pošto v Pulju. Minister za trgovino je prijavil reorganizacijo poštartva na deželi, povdarjal je, da se širi promet po telefonu in da se mirno razvija poštna hranilnica. S tem je bil rešen ves proračun ministerstva za trgovino.

Zobobol olajšujejo
zobne kapljice lekarja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)

katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k. Vis. prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Stefanije
Steklenica velja 20 kr.

Zahvala.

Slavna ženska podružnica „družbe sv. Cirila in Metoda“ v Trstu ima lepo navado, da preskrbuje otrokom, obiskajočim družbine šolske zavode, bežična darila — obleko in obuvalec. V te svrhe nabira mej tržaškimi rodolji bi darove. O letošnjem Božiču razdelil je slavni odbor imenovane podružnice mej revne otroke deške in dekliške družbine šole pri sv. Jakobu 94 kosov ženske obleke, 72 kosov moške obleke, 87 kosov raznega blaga, kakor: robce, zapestnice, ovratnikov, mufov, moških srajc; vrhu tega pa še 77 parov obnavala. Obdarovanih je bilo nad 288 otrok. Ako vpoštevamo, da obiskuje naš zavod pri sv. Jakobu 350 otrok in da je bilo od teh obdarovanih 288 t. j. 4/5 ali 80%; ako nadalje upoštevamo, da dobivajo revni otroci knjige na posojilo in pisalnega orodja zastenj, tedaj pač smemo reči, da ni šole, mti ne šolske družbe, ki bi taklo storila za svoje gojence, kolikor stori družba sv. Cirila in Metoda za otroke, ki so se zatekli v njene zavode.

V tem večjo dolžnost štejeti si šolski vodstvi — izreči tem potem v imenu obdarovanih otrok in njih starišev vsem častitim darovalcem, slavni ženski podružnici pa za njen trud še posebej, najtopleje zahvalo, klicaje vsem v spomin Zveličarjeve besede: „Kar ste najmanjšemu mojih bratov dobrega storili, ste meni storili!“ Bog plati tisočero! Šolski vodstvi deške in dekliške šole družbe sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu v Trstu.

Zahvala.

Sežanško prostovoljno ognjegasno društvo se najpristronejšje zahvaljuje vsej p. t. gospódi, ki se količkaj pripomogli, da se je društvena veselica v 10. dan t. m. prav dobro obnesla v vsakem obziru.

Posebna hvala bodi p. t. gospodem: Grof Schaffgotsch, Alojzij Poll-y, dr. Jaschi, Jak. Gregorin, Omers, Hruša, dr. Balaben, Ludvik Mahorčič, Tiefenthal, Mislej, Pregl, dr. Ostertag, Cergol, sodnik Dukič, davkar Gabršček, kancelista: Detoni, Leban, župan Pirjevec, dacear Žuidaršič, Kocjan (Žerje), Starec, Ocivrek, Wessner, Gerbec, ki so preplačali vstopnino. — Gospodičnima Maši Dolenčevi, Josipini Ozbičevi in drugim domačim diletantom, gospodu Ant. Kozovelu, za vodstvo petja in vsem pevkam in pevcem izreka tem potom najsrčnejšo zahvalo.

Prostovoljno ognjegasno društvo v Sežani
11. januarja 1897.

Načelnistvo.

Trgovinske brzjavke in vesti.

Budimpešta. Pšenica za jeseň — — — — — za spemlad 1896 8.27 do 8.28 Oves za spemlad 5.98—5.99. Ká za spemlad 6.77—6.78. Koruza za maj-juni 1897. 3.85-3.86 Pšenica, nova od 78 kil. f. 8.55 8.60 od 78 kil. 8.65—8.70 od 80 kil. f. 8.70—8.75 od 81. kil. 8.85 8.90 od 82 kil. for. — — — — —. Jelen 6.10—6.11 prosa 5.65—6.10.

Pšenica: Silno ponudbe, mlini rezervirani, cene padajoče. Prodaja 10000 mt. st. 5 nč. cenoje Koruza in rž 5 nč. cenoje. Vreme: oblačno.

Praga. Nara strani sladkor for. 12.15, november-december 12.— mirno

Praga. Centrifugal novi, postavljen v Trst s carino vred odpošiljatelj prejel 32.25 32.50 Comcaze 34.25 — — — — — 36.75 milašne

Kavita. Kava Santos good average za januar 63.75 za maj 64.50.

Hamburg. Santos good average za mare — — — za maj 1897. f. 52.75, za september 53.55 za december 54.75.

Dunajska borza 11. januarja 1897

	predčera	danes
Drjavni dolg v papirju	101.70	102.75
„ „ v srebra	103.—	102.15
Avstrijska renta v slatu	123.—	123.—
„ „ v kronah	100.90	100.90
Kreditne akcije	276.—	275.50
London 10 Let.	119.90	119.90
Napoleoni	9.52	9.52
20 mark	11.74	11.74
100 italj. lir	45.40	45.35

ZELEZNIŠKI VOZNI RED.

a) Državna železnica. (Postaja pri sv. Andreju)

Od dne 1. oktobra 1896.

ODHOD:

6.30 predp. v Hrpelje, Ljubljano, na Dunaj, v Beljak.
8.35 „ v Hrpelje, Rovinj, Pulj, Divače in na Dunaj
4.40 popol. v Hrpelje, Divače, Dunaj Pulj in Rovinj.
7.30 „ v Hrpelje (in od Hrpelje brzovlak v Pulj, Divače, na Dunaj, v Beljak.)
Lokalni vlak ob praznikih
2.20 popol. v Divače.

DOHOD:

8.05 predp. iz Ljubljano, Divače. Hrpelje.
9.50 „ iz Pulja, Rovinja.
11.15 „ iz Hrpelje, Ljubljane, Dunaja.
7.05 popol. iz Pulja, Ljubljane, Dunaja.
9.45 „ brzovlak iz Pulja, Rovinja, Dunaja, Beljaka Ljubljano.
Lokalni vlak ob praznikih:
8.35 popol. iz Divače.

b) Južna železnica (Postaja južne železnice.)

Od dne 1. oktobra 1896.

ODHOD:

7.45 predp. brzovlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.25 „ brzovlak v Nabrežino, Benetke, Rim.
9.— „ omnibus v Nabrežino, Videm, Benetke in Verono.
9.55 „ poštni vlak na Dunaj, zveza s Pešto in Zagrebom.
12.50 popol. omnibus v Kormin.
4.40 „ omnibus v Nabrežino, Videm, Rim.
6.20 „ poštni vlak na Dunaj, zveza z Reko.
8.05 „ brzovlak na Dunaj, zveza s Pešto, Reko
8.05 „ brzovlak v nabrežino, Videm, Rim.
8.45 „ mešani vlak v Nabrežino, Videm, Rim.
10.— „ mešani vlak do Müzzuschlaga.

DOHOD:

6.48 predp. mešani vlak iz Müzzuschlaga, Beljaka, itd.
7.30 „ mešani vlak iz Milana, Vidma, Nabrežine.
8.35 „ brzovlak iz Kormina.
9.25 „ brzovlak z Dunaja.
10.20 „ poštni vlak z Dunaja, zveza z Reko.
10.35 „ brzovlak iz Rima, Benetk.
11.20 „ omnibus iz Rima, Benetk, Nabrežine.
5.40 popol. poštni vlak z Dunaja.
7.36 „ omnibus iz Verone, Kormina, Nabrežine.
8.41 „ brzovlak iz Milana, Benetk, Vidma, Nabrežine; —
8.56 „ brzovlak z Dunaja zveza z Reko.

Borzni trg št. 14
Sedenja razstava:

RUSKI CAR
v Parizu
z novimi predstavami
Ustopnina
20 novč. otroci 10 nov.

Stenski koledar za l. 1897

Od več strani se je naglašala potreba koledarja v slovenskem jeziku za rabo v pisarnah. — Tiskarna Dolenc v Trstu priredila je za leto 1897 tak koledar in ga prodaja po 20 nč. komad, s pošto 25 nvč. Kdor si ga želi, naj pošlje omenjeni tiskarni po nakaznici 25 nvč. in natančen naslov, ali pa naj pride sam v tiskarno, trg velike vojašnice št. 2, kjer ga dobi po 20 nvč. komad.

Narodnjakinje!

Dovoljujem si Vas opozoriti na svoje veliko skladišče oglja, drv, premoga in koksa v ulici S. Zaccaria šte. 1 (mej ulicama Chiozza in Farneto).

Ker izdelujem od navedenih predmetov nekatere na lastno režijo, nekatere pa sem si nabavil pod najugodnejšimi okolnostmi, prepričan sem, da vas zamorem v vsakem obziru zadovoljiti.

Jamčim za točno postrežbo in poštene vago ter se priporočam z vso

udanostjo

Vekoslav Grebenc.

Velika Inomost-ka 50 nč. loterija

Glavni dobitnik

75.000 kron

v gotovini z odbitkom 20%

Srečke po 50 nč. priporočajo: Giuseppe Bolaffio, Alessandro Levi, Mandel & Co., Girolamo Morpurgo, Ign. Neumann, Marco Nigris, Enrico Schiffmann, Il Mercurio.